

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Krajského súdu v Žiline, zastúpeného predsedom JUDr. R. U., ktorou namietal porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ako i práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 68/02 a Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 50/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Krajského súdu v Žiline **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 17. októbra 2002 doručené podanie, ktorým Krajský súd v Žiline, zastúpený predsedom JUDr. R. U. (ďalej len „sťažovateľ“), namietal porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ako i práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vedeným pod sp. zn. Nc 68/02 a konaním Okresného súdu Bratislava III vedeným pod sp. zn. 15 Cb 50/02. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že „postupom Najvyššieho súdu SR a Okresného súdu Bratislava III bolo porušené základné právo navrhovateľa Krajského súdu Žilina, nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ako i právo na spravodlivý súdny proces“. Sťažovateľ žiadal zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 68/02 z 30. apríla 2002 a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podanie sťažovateľa nespĺňalo náležitosti ustanovené § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd listom z 13. novembra 2002 vyzval sťažovateľa na doplnenie podania v lehote 10 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Zároveň ho upozornil na možnosť odmietnutia podania podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade jeho nedoplnenia o požadované zákonné náležitosti. Výzvu ústavného súdu sťažovateľ prevzal 18. novembra 2002, ale v stanovenom termíne na ňu nereagoval.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy (sťažnosti) vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ak ústavný súd navrhovateľa (sťažovateľa) na takéto nedostatky návrhu upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Keďže sťažovateľ svoje podanie na výzvu ústavného súdu v stanovenej lehote nedoplnil, ústavný súd jeho podanie odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Súčasťou uznesenia je odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2002

Odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka

1. Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 190/02 zo 4. decembra 2002, ktorým bola sťažnosť Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, toto odlišné stanovisko, pretože nesúhlasím ani s výrokom označeného uznesenia a ani s jeho odôvodnením.

2. Väčšina senátu rozhodla a odôvodnila výrok uznesenia v podstate tým, že sťažnosť krajského súdu, zastúpeného jeho predsedom JUDr. R. U. (ďalej len „predseda“), doručená ústavnému súdu 17. októbra 2002, nespĺňala náležitosti ustanovené § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde a že predseda krajského súdu nereagoval v určenej lehote 10 dní na výzvu ústavného súdu z 13. novembra 2002 na odstránenie nedostatkov podania, ktorú prevzal 18. novembra 2002, a to napriek upozorneniu o možnosti odmietnutia podania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Zo sťažnosti krajského súdu zo 14. októbra 2002 napriek jej niektorým nedostatkom podľa môjho názoru pomerne jasne vyplýva námietka porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 68/02 z 30. apríla 2002 (ďalej aj „najvyšší súd“ a „uznesenie z 30. apríla 2002“), ktoré bolo doručené krajskému súdu 6. septembra 2002, ako aj návrh, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesením z 30. apríla 2002 mal najvyšší súd odňať občianskoprávnu vec o ochranu osobnosti (JUDr. T. P. v. krajský súd) Okresnému súdu v Žiline a prikázať ju Okresnému súdu Bratislava III. Krajský súd vyčíta postupu a uzneseniu najvyššieho súdu okrem iného najmä absolútnu netransparentnosť procesu ustálenia miestne príslušného súdu, pričom sa domnieva, že jeho postup vykazuje znaky tajného výkonu spravodlivosti vymykajúceho sa kontrole verejnosti, ktorá je prostriedkom zachovávanía dôvery súdnictva.

Predseda krajského súdu na záver sťažnosti zo 14. októbra 2002 doslova uviedol: „Uznesenie NS SR nepripájame, keďže nedopatrením došlo k jeho znehodnoteniu do takej miery, že nie je možné predložiť ho ako dôkaz. Súčasne s podaním tejto sťažnosti adresujeme Okresnému súdu Bratislava III žiadosť o zaslanie jedného vyhotovenia dotknutého uznesenia, ktorého fotokópiu obratom postúpime ústavnému súdu.“

4. Sťažnosť krajského súdu v časti smerujúcej proti najvyššiemu súdu spĺňa príslušné všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania až na povinnosť pripojiť kópiu právoplatného rozhodnutia podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd nedisponuje dôkazom, že by si krajský súd nesplnil označenú povinnosť z iného dôvodu, než ako tvrdí (znehodnotenie uznesenia najvyššieho súdu nedopatrením). Predseda krajského súdu prejavil snahu zaslať predmetné uznesenie ústavnému súdu, čo však záviselo od jeho predloženia zo strany Okresného súdu Bratislava III. Splnenie povinnosti účastníka v konaní pred ústavným súdom podľa § 50 ods. 2 zákona ústavnom súde preto závisí v tomto prípade od súčinnosti iného subjektu a, navyiac, odporcu, proti ktorému sťažnosť tiež smeruje.

5. S poukazom na uvedené konkrétne okolnosti tejto veci sú podľa môjho názoru postup a rozhodnutie väčšiny senátu - zamietnutie sťažnosti krajského súdu pri predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí po mesiaci

a po od jej doručenia ústavnému súdu (17. októbra 2002) - predčasné a nezodpovedajúce závažnosti ústavného problému, ktorý ústavnému súdu na riešenie nastolil krajský súd.

V Košiciach 4. decembra 2002